

[Thestrup.]

stand til at huske, men jeg vil da ikke bestride, at det kan være rigtigt.

Fru Ruth Olsen sagde, at det, jeg havde sagt om, at der måtte være kontrol med, om reglerne blev overholdt, var et indgreb i kvindens ret til selv at bestemme. Det vil jeg naturligvis ikke bestride, at det er, men forholdet er jo det, at vi gav kun kvinden ret til at få sit svangerskab afbrudt i visse bestemte tilfælde, stærkt udvidet ved den sidste lov af 1970. Det, der er sket, er, at man vil kontrollere, og man finder det rigtigt, at det kontrolleres, om disse tilfælde foreligger, og det kan jeg i og for sig ikke se noget virkelig galt i.

Fru Hanne Budtz sagde, at den væsentligste grund til at udvide adgangen til abort for hende at se var at begrænse de illegale aborters antal. Deri er jeg enig, og jeg vil gerne i den anledning have lov til at citere noget mere af den skrivelse fra dr. Rosenquist, som jeg citerede noget af før, nemlig følgende:

„Som lovforslaget er udformet, vil der nok komme et fald i de illegale aborter, men ikke i det omfang, man ønsker, såfremt man opretholder, at indgrebet skal foretages på et offentligt sygehus. Ikke få kvinder udsætter med at komme, medens mange, hvis de blot kunne gå op til en praktiserende gynækologisk speciallæge, ville komme, lige efter menstruationen er udeblevet. Indgrebet ville da kunne foretages med mindste abortsug og egne sig fortrinligt og fuldt forsvarligt til ambulat behandling. Jeg har haft mange tidligt gravide patienter over 38 år, dvs. kvinder, som efter den nugældende lov kunne få foretaget abort, men som ikke ønskede sig indlagt på et offentligt sygehus til abortindgreb, men som kendte steder, hvor de kunne forblive anonyme.“

Jeg tror, det har meget stor betydning, det, dr. Rosenquist siger her, og jeg beklager, at loven ikke åbner denne mulighed, men forlanger, at alle indgreb skal ske på sygehus.

Endvidere angreb hr. Falk Hansen, ud fra meget teologiske synspunkter, synes det mig, det, jeg har sagt. Han mente, at i virkeligheden kan man kun tage to standpunkter: enten at gå ind for fri abort eller også tage det samme standpunkt, som den katol-

ske kirke har taget, som paven holder på, at der slet ikke er tale om nogen som helst mulighed for at afbryde svangerskab, ja, måske end ikke for at bruge præventivmidler. Det har jo aldrig eller i alt fald ikke siden 1937 været den ordning, vi har haft her i landet. Vi har til stadighed indrømmet, at der var et område, på hvilket abort var tilladeligt. Jeg indrømmer, at det område blev betydeligt udvidet ved loven af 1970; det blev udvidet til de områder, som den kommission, der havde siddet, næsten enstemmigt havde anbefalet. Derfor kan jeg ikke se, at der er nogen væsentlig kritik at rette imod loven af 1970.

Jeg vil også gerne sige, at jeg kan ikke se rettere end, at det er berettiget at udelukke abort i tilfælde, hvor det foretages af rene bekvemmelighedshensyn. Der er utvivlsomt sådanne tilfælde, det siger jeg herfra uden at have bestemte tilfælde at holde mig til. Der er utvivlsomt sådanne tilfælde, og det er urimeligt, at man ikke får standset det, og det er lige så urimeligt, at man ikke får standset de muligheder for pressio, der er.

Jeg har sagt her, og jeg frygter stadig væk, at den frie adgang, vi giver til abort, kan blive benyttet i stedet for antikonception. Det er en af de ting, som forekommer mig at være i høj grad farlig ved den lov, der nu gennemføres. Det var dog noget, som ikke lod sig gøre efter loven af 1970, og jeg kan derfor kun fastholde min stærke kritik af det lovforslag, der her foreligger.

Karlskov Jensen: Jeg vil gerne komme ind på et par af de ting, som de andre ordførere har været inde på.

Hr. Per Dich var inde på, og flere har været det, at der er intet i den udvidelse af loven, der sker, hvis den nu bliver vedtaget, der forhindrer, at en kvinde kan gennemføre sit svangerskab, og så forstår man ikke modstanden imod at gå videre end den nugældende lov. Men det, som er min opfattelse, og jeg tror manges opfattelse blandt os, der ikke ønsker at gå videre, er jo netop, at vi mener, at ved at åbne den adgang stiller vi let kvinden i en vanskeligere situation, en tvangssituation, i forhold til den mulighed, hun har i dag for at indbringe spørgsmålet for et samråd.

Hr. Falk Hansen var inde på, at det ikke var rimeligt, at de sidste 10 pct. ikke får lov